

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Recurs introdus la 29 ianuarie 2020 de ZW împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a patra) din 21 noiembrie 2019 în cauza T-727/18, ZW/BEI

(Cauza C-50/20 P)

(2020/C 348/02)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: ZW (reprezentant: T. Petsas, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Banca Europeană de Investiții (BEI)

Prin Ordonanța din 3 septembrie 2020, Curtea de Justiție (Camera a opta) a dispus respingerea recursului ca fiind în parte vădit inadmisibil și în parte vădit nefondat și a obligat recurenta la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) la 8 mai 2020 – NE/Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

(Cauza C-205/20)

(2020/C 348/03)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Părțile din procedura principală

Recurent: NE

Autoritate intimată: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Cu participarea: Finanzpolizei Team 91

Întrebările preliminare

- 1) Cerința proporționalității sancțiunilor prevăzută la articolul 20 din Directiva 2014/67/UE⁽¹⁾ și interpretată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Ordonanța Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18)⁽²⁾, precum și în Ordonanța Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 și C-494/19)⁽³⁾ reprezintă o dispoziție direct aplicabilă a directivei?

2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:

Interpretarea dreptului național în conformitate cu dreptul Uniunii permite și impune ca instanțele și autoritățile administrative ale statelor membre să completeze, fără să fie adoptată o nouă dispoziție de drept național, dispozițiile sancționatorii aplicabile în prezenta cauză cu criteriile de proporționalitate stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Ordonanța Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-645/18, ECLI:EU:C:2019:1108), precum și în Ordonanța Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (C-140/19, C-141/19, C-492/19, C-493/19 și C-494/19, ECLI:EU:2019:1103)?

(¹) Directiva 2014/67/EU a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind asigurarea respectării aplicării Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 privind cooperarea administrativă prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne („Regulamentul IMI”) (JO 2014, L 159, p. 11).

(²) ECLI:EU:C:2019:1108.

(³) ECLI:EU:C:2019:1103.

Recurs introdus la 9 iunie 2020 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 2 aprilie 2020 în cauza T-571/17, UG/Comisia

(Cauza C-249/20 P)

(2020/C 348/04)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: B. Mongin, L. Radu Bouyon, agenți)

Cealaltă parte din procedură: UG

Concluziile recurente

- anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene (Camera a opta) din 2 aprilie 2020, pronunțată în cauza T-571/17, UG/Comisia;
- trimiterea cauzei la Tribunal spre rejudecare;
- soluționarea o dată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată efectuate în primă instanță și în procedura recursului.

Motivele și principalele argumente

1. Primul motiv: denaturarea faptelor (punctele 64-71 din hotărârea atacată)

Potrivit unei jurisprudențe constante, există o denaturare supusă controlului Curții atunci când aprecierea elementelor de probă existente pare vădit eronată. O astfel de denaturare trebuie să rezulte în mod evident din documentele dosarului.

În primul aspect al motivului, Comisia susține că concluzia Tribunalului potrivit căreia autoritatea abilitată să încheie contracte („AAIC”) ar fi stabilit un termen prea scurt pentru UG pentru a remedia incompetența profesională este contrazisă de mijloacele de probă scrise care figurează la dosar. AAIC nu i-a solicitat lui UG să îndeplinească toate obiectivele stabilite în raportul de evaluare din 2015 și să restabilească o legătură de încredere cu colegii săi de muncă într-un termen de trei luni.

Potrivit celui de al doilea aspect al motivului, Tribunalul și-ar fi concentrat în mod eronat examinarea pe chestiunea absențelor nejustificate și ar fi omis să ia în considerare caracterul recurent al mai multor elemente de incompetență profesională constatate în decizia din 17 octombrie 2016 și în scrisoarea din 8 septembrie 2016.